

Φαρμακονήσι, Λαμπεντούζα, Μανωλάδα ΣΑ ΝΑ ΜΗ ΣΥΝΕΒΗ ΤΙΠΟΤΑ.

Στις 21 Ιανουαρίου 2014 σκάφος που μετέφερε μετανάστριες/ες βυθίστηκε στα ανοιχτά του Φαρμακονησίου απο λιμενόμπατσους. Απο τους 28 που επέβαιναν στη βάρκα πνίγηκαν 12 άνθρωποι, εκ των οποίων 9 ήταν παιδιά.

Οι εφησυχαστές της “κοινής γνώμης”

Τα καθεστωτικά ΜΜΕ παραποίησαν και πέρασαν στα “ψιλά” το γεγονός της δολοφονίας των μεταναστών/στριών απο τους λιμενικούς. Αντιστρέφοντας την πραγματικότητα, παρουσίασαν τους άνδρες του Λιμενικού ως ήρωες που παρά τις “δυσκολίες του επαγγέλματος”, προσπάθησαν να τους σώσουν απο τον πνιγμό. Όμως, η αλήθεια είναι διαφορετική, όπως δήλωσαν και όσοι μπόρεσαν να σωθούν, οι λιμενόμπατσοι εκτός του ότι τους βύθισαν τη βάρκα, έριχναν στη θάλασσα με βίαιο τρόπο όσους προσπαθούσαν να ανέβουν στο σκάφος του λιμενικού• ήταν δηλαδή μία ψυχρή ανθρωποκτονία. Βέβαια, τα ρουφιανοπαπαγαλάκια των ΜΜΕ έριξαν την ευθύνη στους ίδιους τους μετανάστες/στριες με γελοία επιχειρήματα τύπου «σα δε ντρέπονται, φεύγουν απ’τη χώρα τους με κίνδυνο της ίδιας τους της ζωής και των παιδιών τους». Φυσικά, αποφεύγουν να αναφέρουν πως ο καπιταλισμός και τα κράτη της Δύσης ευθύνονται για τα μεγάλα μεταναστευτικά ρεύματα που καταφεύγουν σε κράτη της Ευρώπης λόγω των ασταμάτητων πολέμων και της απομύζησης του φυσικού τους πλούτου. Έτσι, η δουλειά των λιμενικών είναι να παρεμποδίζουν με κάθε κόστος όσους τολμούν να παραβιάσουν τα σύνορα καθώς αυτή είναι η επίταξη της μαμάς πατρίδας που πρέπει να διαφυλάξει την “καθαρότητα” της απο τους μετανάστες και τις μετανάστριες “κακής ποιότητας” που θα την “μολύνουν”.

Η ελληνική κοινωνία του “Ναι μεν,αλλά...”

Όπως είναι επόμενο, η κοινή γνώμη κοιμισμένη και αποχαυνομένη απο την τηλεόραση, την ρουτίνα και έχοντας συν τοις άλλοις συνηθίσει στο άκουσμα θανάτων μεταναστών/στριών, αδιαφόρισε ή στην καλύτερη περίπτωση αρκέστηκε σε ένα “κρίμα, αλλά έτσι έχουν τα πράγματα”. Αυτή η στάση της ελληνικής κοινωνίας έρχεται και δένει με την ακροδεξιά και φασιστική ρητορική του κράτους που έχει κάνει πλύση εγκεφάλου στους ήδη αποβλακωμένους ελληναράδες. Ο ακροδεξιός προσανατολισμός του κράτους σε συνδιασμό με την ένταση της καταστολής ριζώνει τον τρόπο και φυσικοποιεί την καταστολή στις συνειδήσεις των φιλήσυχων πολιτών.

«Αυτοί οι “περιεργοί” είναι επικίνδυνοι...αλλά, που και που τους χρειαζόμαστε»!

Η ρατσιστική αντιμετώπιση του κράτους και μεγάλου μέρους της κοινωνίας, διαχωρίζει τους ανθρώπους σύμφωνα με το χρώμα, την καταγωγή, το φύλο και την τάξη. Έτσι, μέσα σ’αυτή τη νοοτροπία, οι μετανάστες διαχωρίζονται σε “καλής” και “κακής” ποιότητας, όπως δήλωσε και ο υπουργός Προ.Πο. Δένδιας. Οι “καλοί” είναι οικονομικά ευκατάστατοι κι απο κράτη του Δυτικού κόσμου, σε αντίθεση με όσους είναι φτωχοί, με διαφορετικά πολιτισμικά χαρακτηριστικά, οι οποίοι θεωρούνται “μετανάστες κακής ποιότητας” και έχουν τελείως διαφορετική αντιμετώπιση απο το κράτος. Στους τελευταίους, επιφυλλάσσονται πογκρόμ, ξυλοδαρμοί, μαχαιριές, στρατόπεδα κράτησης και απελάσεις. Δηλαδή, η πολιτική που ασκείται απο το κράτος απέναντι στους μετανάστες “κακής ποιότητας”, είναι να τους κάνουν το «βίο αβίωτο», όπως δήλωσε ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ αυτή τη φορά. Για να δικαιολογήσουν αυτές τις πρακτικές, θέτουν ως κριτήριο τη νομιμότητα επομένως όποιος δεν είναι νόμιμος γ’αυτούς, είναι “λαθραίος”, είναι μία “απειλή” για την Ελλάδα. Ωστόσο, αυτοί οι “λαθραίοι” άνθρωποι είναι ότι πρέπει για τα πάσης φύσεως ντόπια αφεντικά που «νοιάζονται για την οικονομία της χώρας» και τους προσλαμβάνουν με συνθήκες Μανωλάδας (εξευτελιστικά μεροκάματα, χωρίς ασφαλή και βιώσιμη στέγη, (συγ)κατοικώντας με υπεράριθμους μετανάστες/στριες που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση, απειλές για τη ζωή τους κ.α.). Όμως, η καπιταλιστική κρίση δεν αφήνει περιθώρια προκειμένου να μπορέσει να είναι εκμεταλλεύσιμο όλο αυτό το πλεονάζον εργατικό δυναμικό και γ’αυτό πρέπει να στοιβαχτεί είτε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, να ζει μία ζωή η οποία θα χαρακτηρίζεται απο τον φόβο της απέλασης, της εκμετάλλευσης -στα σύγχρονα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς- είτε εν τέλει να εκτελεστεί πρωτού πατίσει το πόδι του σε “ελληνικό” έδαφος, όπως έγινε και στα ανοιχτά του Φαρμακονησίου.

Εκδίκηση για τα θύματα του κοινωνικού-ταξικού πολέμου.

Η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο. Και δεν θα έρθει ούτε με επερωτήσεις στη βουλή, ούτε με αλλαγή της εξουσίας ούτε με οποιαδήποτε τύπου συμβατική λύση. Θα έρθει “απο τα κάτω” όταν η κλωστή που συνδέει τους φόβους με τις επιθυμίες μας, σπάσει και πια μείνουν μόνο οι επιθυμίες μας για εκπλήρωση. Μέχρι τη στιγμή εκείνη όμως, θα έχουμε το νου μας να χαλάμε τα σχέδια σε όσους θέλουν να συνηθίσουμε τον θάνατο, σα να μη συμβαίνει τίποτα...

**αντιεξουσιαστικό
στέκι παντείου**

στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου

<http://stekipanteios.espiv.net> [mail:steki_pan@yahoo.gr](mailto:steki_pan@yahoo.gr)